

moeder en dochter

Vaders, moeders en hun kind over zichzelf, elkaar, ouderschap en alle gevoelens die daarbij komen kijken.

Mariet Walraven (62) is moeder van Olga (35) en Guy (33) en heeft twee kleinkinderen.

“Ik heb graag met mensen van doen. Het leven beleef je niet alleen, maar met anderen samen. Mijn deur staat dan ook voor iedereen open, en regelmatig nemen mensen me in vertrouwen over hun privéproblemen. Ik denk dat dat komt doordat ik ook open ben over mezelf en mijn tekortkomingen. Die eigenschap heb ik aan mijn ouders te danken, die met hun zeven kinderen zeker voor die tijd een modern gezin vormden.

Ze runden een zuivelwinkel en als de zaken niet goed gingen, deelden ze dat met ons. Ik ervoer dat nooit als ballast. Ik heb er bewondering voor dat ze eerlijk waren als ze zich bepaalde dingen niet konden veroorloven en dat niet alles vanzelfsprekend was. Mijn ouders leerden me aan te pakken, door te zetten. Wij kinderen konden al jong ons eigen potje klaarmaken.

Ik ben een geboren moeder. Opvoeden ging vanzelf. Ik gaf mijn kinderen geborgenheid en liet ze tegelijkertijd los. Ik vind nog steeds dat je die twee dingen niet los kunt koppelen. Ook Olga heeft dat natuurlijke vertrouwen, die rust. Al twijfelt ze soms of ze het goed doet. Maar dat weet je nooit. Mijn zoon kon als puber opstandig zijn, en dan vroeg hij: ‘Hoe weet je nou of je gelijk hebt?’ En dan zei ik: ‘Dat weet ik niet. Het enige wat ik kan doen, is mijn gevoel volgen. En daar moet jij aan voldoen.’

Ik zie bij Olga niet de paniek die ik soms bij andere jonge ouders zie. Ouders willen soms te veel de richtlijnen volgen, geen fouten maken. Ze willen het beste voor hun kinderen. Maar het beste, wat is dat? Ze willen niet onderdoen voor andere ouders. Terwijl het veel fijner is om op een ontspannen manier met je kinderen om te gaan. Ik denk dat jonge ouders vaak doen wat anderen doen en niet wat ze zelf zouden willen. Misschien scheelt het als je bijvoorbeeld wat minder luxe willen, ze niet per se

Lees verder op pagina 36>

‘Pas nu denk ik: wat heb ik mijn moeder aangedaan?’

Olga Walraven (35) is moeder van Filine (2) en in verwachting van haar tweede kind.

“Het heftigste moment dat mijn moeder en ik samen hebben beleefd, was het afscheid op Schiphol toen ik op wereldreis ging. Voor mij was het heftig vanwege het spannende avontuur dat ik tegemoet ging. Voor haar was het heftig, omdat ik, haar enige dochter, zo’n avontuur aanging. Het lijkt wel alsof dat moment in mijn gedachten steeds heftiger wordt. Nu denk ik: wat heb ik haar aangedaan?

Ik was klaar met mijn studie aan de hogere hotelschool en was nieuwsgierig naar de wereld. Vrienden hadden het er ook over om op reis te gaan, maar haakten af. Ik wist dat ik mijn leven lang spijt zou hebben als ik niet ging. Nu kon het. Ik had geen baan, geen relatie.

Dat ondernemende heb ik van mijn moeder en mijn oma, haar moeder. Bij ons stond de deur altijd voor anderen open en dat was bij mijn oma net zo. Als ik bij haar was, was ik nooit alleen. Van de buurvrouw tot de bakker op de hoek: mijn oma had altijd mensen om zich heen voor wie ze van alles regelde. Ik hou daar ook van. Als er vrienden voor de deur staan, dan mogen ze blijven eten. Vrienden schromen dan ook niet om rond etenstijd aan te komen. Ik vind dat heerlijk, ook al heb ik een drukke baan.

Vorig jaar ben ik voor mezelf begonnen. Ik heb een bedrijf in projectmanagement, organiseer congressen. Ik probeer vier dagen per week te werken. Op piekmomenten zijn dat er vijf of zes. Dat gaat heel goed samen met die gastvrijheid. Vooral sinds we Filine hebben. Filine heeft de balans in mijn leven gebracht. Voorheen kon ik in drukke periodes gerust een paar weken tot elf uur ’s avonds werken. Sinds zij er is, kan dat niet meer en wil ik het ook niet meer. Op het moment dat ik Filine zie, vergeet ik mijn werk.

Ik wilde wel mijn ouders toestemming om op wereldreis

[Lees verder op pagina 36>](#)

‘Je kunt je kind niet beschermen, waar ze ook is’

Mariet>

twee keer per jaar op vakantie hoeven. Olga heeft natuurlijk ook haar wensen, maar doet niets wat ze zich niet kan veroorloven.

Ik moest even slikken toen Olga vertelde dat ze een wereldreis wilde maken. Ze zei: ‘Ik ga, maar geef me jullie vertrouwen, dan geef ik jullie het mijne.’ Halverwege haar reis zochten mijn man en ik haar op in Thailand. Olga wilde dat we op haar manier mee zouden reizen, om te ervaren hoe het is om primitief te leven. We trokken een aantal weken met een rugzak rond en verbleven in primitieve guesthouses. De vrijheid van die reis was grandioos, al zou ik zelf nooit alleen gaan.

Later ben ik gaan geloven in lotsbeschikking. Als iets je moet overkomen, dan ontkom je daar niet aan. Dat besef kwam, toen enkele dagen na Olga’s terugkomst een Spaanse studente in Maastricht om het leven kwam. Er viel een deur van een gebouw naar beneden. Die kwam boven op haar terecht, terwijl ze tussen haar ouders, die op bezoek waren, in liep. Het was voor mij het bewijs: je kunt je kind niet beschermen, waar ze ook is.

Ik geloof niet dat de reis Olga heeft veranderd. Ze heeft er wel een kostbare ervaring bij: hoe fijn het is om zelf als gast te worden ontvangen bij onbekende mensen die niets hebben en toch met je willen delen. Ook Olga heeft haar deur altijd voor anderen openstaan. Ik had niet verwacht dat ze dat zou doen, vanwege haar drukke baan. Aan de andere kant, het zit in haar aard. En als het in je zit, dan kun je niet meer zonder.”

Olga>

te gaan. Ik had weliswaar op kamers gewoond, maar vond toch dat ik het ze moest vragen. Eigenlijk was ik verbaasd dat ze ja zeiden. Ik voelde dat ik met die reis tot een behoorlijke grens van mijn ouders ging. Mijn broer en ik kwamen altijd op de eerste plaats en dat is zo gebleven. Dat maakt het soms lastig om eigen keuzes te maken. Ik wil mijn ouders niet teleurstellen, omdat ze er altijd voor me zijn. Nu ik zelf een dochter heb, weet ik pas hoe sterk die band is tussen ouders en kind. Het gevoel Filine te willen beschermen, is heel sterk. Om mij te beschermen, wilden mijn ouders mij natuurlijk het liefst niet op reis laten gaan. Nu pas besef ik wat een onrust ik hen bezorgde als ik een keer anderhalve week niets van me liet horen. Toen zat ik bijvoorbeeld in een hutje in de bushbush en dacht ik: ‘Ach, dat komt wel.’ Nu zou ik dat anders doen.

Pas als Filine op wereldreis gaat, weet ik echt wat mijn ouders hebben gevoeld. Ik zal haar zeker stimuleren om te gaan. Ik vind het een voorrecht dat ik dat allemaal heb kunnen zien en beleven. Ik kan me nu voorstellen hoe het leven was toen mijn moeder opgroeide, de tijd waarin bijna niemand een tv had en de kinderen veel op straat speelden. Mensen hadden tijd voor elkaar. In veel landen waar ik ben geweest, is dat nog steeds zo. Ik gun mensen daar onze luxe, maar met die luxe verliezen zij ook een stuk warmte.”

Willen u en uw kind ook in dit dubbelportret? Mail uw verhaal en tel.nr. naar lezers@tijdschriftook.nl.